

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: V. K.**, zastoupen JUDr. Michalem Benčokem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 17, Praha 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2004, č. j. 5 Az 116/2003 - 48,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Michalu Benčokovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 9. 2002, č. j. OAM - 1217/VL - 10 - K04 - 2001, jímž bylo rozhodnuto, že účastník řízení nespĺňuje důvody udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí, že Městský soud v Praze posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Dále uvádí, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání věci u městského soudu, který podle názoru stěžovatele projednal věc v rozporu se zákonem o azylu.

Stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že mu po návratu na Ukrajinu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a odkázal na obsah správního spisu; k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 13. 2. 2001. V něm uvedl, že svoji vlast opustil v říjnu 2000, protože měl problémy v souvislosti s podnikatelskou činností. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002, č. j. OAM - 1217/VL - 10 - K04 - 2001, rozhodlo o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Ze soudního spisu Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Praze, o němž ve smyslu platné právní úpravy podle § 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl v řízení o žalobě Městský soud v Praze tak, že žalobu rozsudkem ze dne 17. 9. 2004, č. j. 5 Az 116/2003 - 48, zamítl jako nedůvodnou, když vyšel z toho, že jediný rozhodovací důvod napadeného správního rozhodnutí stěžovatel nezpochybnil, a tudíž jeho žaloba nemohla být úspěšná.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě správní orgán rozhodl o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Městský soud v Praze žalobu stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel tak měl v podané kasační stížnosti zpochybňovat správnost závěru městského soudu o zamítnutí žaloby pro nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona, neboť pouze z tohoto pohledu byla věc správním orgánem a městským soudem posuzována. Jen k tomu bylo možno upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy

musejí odrážet rozhodnutí soudu; takovéto důvody však stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

Nejvyšší správní soud proto za použití § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nezjistil žádné důvody, které by měly vést k užití § 109 odst. 3 s. ř. s., jenž upravuje situace, kdy soud není vázán důvody kasační stížnosti (nicotnost rozhodnutí správního orgánu, zmatečnost řízení soudního, nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 5 Az 116/2003 - 64 ze dne 13. 12. 2004 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné úkony, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto, že ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Michalu Benčokovi, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu